

BOSNA I HERCEGOVINA
APELACIONI SUD BRČKO DISTRIKTA
BOSNE I HERCEGOVINE
Broj: 96 o P 102468 18 Rev
Brčko, 25.02.2019. godine

U IME BRČKO DISTRIKTA BOSNE I HERCEGOVINE!

Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, u vijeću sastavljenom od sudija Kaurinović Damjana, kao predsjednika vijeća, Lucić Josipe i Klaić Ilje, kao članova vijeća, u pravnoj stvari tužitelja N.B.d.d.B. u stečaju, koga zastupa punomoćnik Simić Mirko, advokat iz Brčkog i umještača na strani tužitelja Brčko distrikt Bosne i Hercegovine, protiv tuženog D.Č. iz ... – K., R.S., koga zastupa punomoćnik Pantić Nebojša, advokat iz Banja Luke, radi poništenja i ništavosti ugovora, v.sp. ... KM, odlučujući o reviziji tuženog D.Č., izjavljenoj protiv presude Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 102468 18 Gž od 13.09.2018. godine, na sjednici vijeća održanoj dana 25.02.2019. godine, donio je slijedeću

P R E S U D U

Revizija tuženog D.Č. se ODBIJA, kao neosnovana.

Obrazloženje

Presudom Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, broj 96 o P 102468 17 P od 06.02.2018. godine (u daljem tekstu prvostepena presuda) presuđeno je:

- 1.** UTVRĐUJE SE da je ništav ugovor o prodaji OPU broj 125/09 zaključen dana 17.02.2009. godine, notarski obrađen od strane Z.B. notara iz B., između PTR D.K., K., kao prodavca i N.B.d.d.B., kao kupca, parcele označene kao kč.br. 4000/4 njiva površine 38.840 m² upisane u zk.ul.br. ... k.o. U., R.S.
- 2.** OBAVEZUJE SE tuženi da tužiocu, na ime povrata kupoprodajne cijene, isplati iznos od ... KM sa zakonskom kamatom i to na iznos od ... KM počevši od dana 03.07.2009.godine a na iznos od ... KM počevši od dana 07.03.2017. godine do konačne isplate, u roku od 30 od prijemu presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.

3. ODBIJA SE tužilac sa viškom kamatnoga traženja, kao neosnovanim.
4. OBAVEZUJE SE tuženi da tužiocu plati troškove postupka u iznosu od 6.200,00 KM, u roku od 30 dana od prijemu presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja.
5. ODBIJA SE zahtjev umješaća za naknadu parničnog troška, kao neosnovan.

Protiv prvostepene presude, tuženi D.Č. (u daljem tekstu tuženi) je izjavio žalbu, dok je umješać na strani tužitelja N.B.d.d.B. u stečaju (u daljem tekstu tužitelj) Brčko distrikt Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu umješać) žalbu izjavio protiv odluke o troškovima parničnog postupka sadržane u stavu V izreke, a Apelacioni sud Brčko distrikta Bosne i Hercegovine je presudom broj 96 o P 102468 18 GŽ od 13.09.2018. godine (u daljem tekstu drugostepena presuda) odlučio kako slijedi:

„Žalba tuženog D.Č. se odbija i presuda Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine broj 96 o P 102468 17 P od 06.02.2018. godine u stavu prvom, drugom i četvrtom izreke POTVRĐUJE.

Žalba umješaća Brčko distrikta BiH se uvažava i prvostepena presuda u stavu petom izreke PREINAČAVA, tako što se obavezuje tuženi D.Č. da umješaću nadoknadi troškove parničnog postupka u iznosu od 19.752,25 KM u roku od 30 dana od dana prijema presude pod prijetnjom prinudnog izvršenja“.

Tuženi je protiv drugostepene presude izjavio reviziju zbog povrede odredaba parničnog postupka i pogrešne primjene materijalnog prava, s prijedlogom revizionom vijeću Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (u daljem tekstu reviziono vijeće) da reviziju uvaži i odbaci tužbu kao neblagovremenu i podnesenu „od strane neovlašćenog lica“, ili preinači drugostepenu presudu i odbije tužbeni zahtjev „za povrat novca, a umješać sa zahtjevom za naknadu troškova postupka“.

Umješać je odgovorio na reviziju, a u odgovoru potvrđujući pravilnost i zakonitost nižestepenih presuda, kako u odnosu na utvrđenje ništavosti Ugovora o prodaji (da i sam tuženi ne samo što nije osporio da je Ugovor o prodaji ništav, već da je taj dio tužbenog zahtjeva priznao), tako i u odnosu na obvezu tuženog vratiti kupoprodajnu cijenu (da je povrat kupoprodajne cijene zakonska posljedica ništavosti). Predložio je da ovaj sud odbije reviziju kao neosnovanu.

Tužitelj nije odgovorio na reviziju.

Nakon što je u smislu odredbe člana 346. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 8/09, 52/10 i 27/14, u daljem tekstu Zakon o parničnom postupku) ispitana dopuštenost i blagovremenost revizije, a drugostepena presuda u smislu odredbe člana 350. Zakona o parničnom postupku, ocijena revizionog vijeća je da je revizija dopuštena i blagovremena, ali da nije osnovana iz razloga koji slijede:

Predmet raspravljanja i odlučivanja u ovoj parnici tužbeni je zahtjev prvo, da se utvrdi da je ništav Ugovor o prodaji OPU broj 125/09, a potom da tuženi vrati tužitelju kupoprodajnu cijenu uz zahtjev za dosudu zakonske zatezne kamate i troškova parničnog postupka uključujući i troškove parničnog postupka umješaća.

Očitujući se o postavljenom tužbenom zahtjevu, u odgovoru na tužbu i tokom postupka (pa i u reviziji gdje ne predlaže da se odbije tužbeni zahtjev u odnosu na utvrđenje ništavnim Ugovora o prodaji, već da se tužitelj odbije sa zahtjevom za povrat kupoprodajne cijene), tuženi nije osporio da je gore pomenuti Ugovor o prodaji ništav, ali je izrazio protivljenje tužbenom zahtjevu za povrat kupoprodajne cijene navodom da je traženi iznos u cijelosti isplaćen „putem kompenzacije zaključene 30.11.2015. godini između“ tužitelja i njegovog (tuženikovog) pravnog prednika.

Odlučujući o tužbenom zahtjevu, polazeći od činjeničnih tvrdnji na kojima je tužitelj utemeljio tužbeni zahtjev i činjeničnih tvrdnji sa kojima se tuženi suprostavio tužbenom zahtjevu i pozivajući se na rezultate rasprave (dokaze koji su trebali potvrditi ili pobiti njihove zahtjeve i navode):

da su tužitelj i pravni prednik tuženog (PTR D.K., K., R.S.) sklopili u B. 17.02.2009. godine Ugovor o prodaji OPU broj 125/09 kojeg je notarski obradio Z.B., notar iz B., kojim je pravni prednik tuženog prodao tužitelju nekretnine označene kao k.č. broj 4000/4 upisane u zk.ul. broj ... k.o. U. (u naravi njiva od 38.840 m²) za kupoprodajnu cijenu u iznosu od ... KM,

da je u vrijeme sklapanja pomenutog Ugovora o prodaji, tuženi (D.Č.) bio direktor tužitelja, odnosno njegov zakonski zastupnik i ovlašten za njegovo zastupanje i ujedno je bio i vlasnik i zakonski zastupnik prodavača PTR D.K., K., a da je po njegovom (tuženikovom ovlaštenju) „u notarskoj obradi“ (sklapanju Ugovora o prodaji) tužitelja zastupao A.M., dok je tuženi zastupao prodavca (svoga pravnog prednika),

da je tužitelj isplatio (u više navrata) u pretežitom dijelu kupoprodajnu cijenu u iznosu od ... KM,

da je odbijen zahtjev tužitelja za uknjižbu prava vlasništva kupljenih nekretnina u k.o. U.,

da je pravni prednik tuženog rješenjem Agencije za privredne subjekte Republike Srbije od 19.11.2013. godine brisan iz Registra privrednih subjekata,

da su tužitelj, zastupan po direktoru D.V. i PTR D.K., „a sada D.Č. pravni sledbenik svih obaveza i potraživanja“ (kako stoji u Zapisniku) 30.11.2015. godine (dan prije otvaranja stečaja nad tužiteljem) sačinili „Zapisnik o usaglašavanju prava i obaveza u skladu sa zakonskim propisima“, prema kojom PTR D. potražuje od tužitelja iznos od ... KM, odnosno sa kamatom iznos od ... KM, a tužitelj od PTR D. iznos od ... KM,

da je nakon toga, sutradan 01.12.2015. godine otvoren stečajni postupak nad tužiteljem,

pa, iako tuženi nije osporio da je Ugovor o prodaji broj OPU 125/09 od 17.02.2009. godine ništav i sam predložo donošenje presude sadržaja:

„UTVRĐUJE SE DA JE NIŠTAV Ugovor o prodaji broj OPU-125/90 od 17.02.2009. godine...“, jer je „zaključen pred Notarom u B. ... zbog čega nije provodljiv u zemljišnoj knjizi tadašnjeg IV Opštinskog suda u Beogradu u Republici Srbiji“,

ipak se prvostepeni sud upustio u utvrđenje ništavosti prvo sa aspekta mjerodavnih Zakona Republike Srbije sukladno odredbi člana 21. Zakona o rješavanju sukoba zakona sa propisima drugih zemalja u određenim odnosima („Službeni list SFRJ“ broj 43/82 i 72/82), te je utvrdio da je ništav i prema Zakonu o prometu nepokretnosti Republike Srbije („Službeni glasnik RS“, broj 42/98 i 111/09) koji je bio na snazi u vrijeme sklapanja Ugovora o prodaji koji je propisivao da se potpisi ugovarača ovjeravaju u nadležnom sudu u Srbiji, a i prema sadašnjem Zakonu o prometu nepokretnosti Republike Srbije („Službeni glasnik RS“ broj 93/14, 121/14, 5/15), koji propisuje da je za sklapanje Ugovora isključivo nadležan javni bilježnik na čijem se području nalazi nekretnina koja je predmet ugovora, te da je ništav i u odnosu na osobe koje su zastupale ugovorne strane kod sklapanja Ugovora o prodaji (da je tuženi bio zakonski zastupnik i jedne i druge ugovorne strane, a da je zastupao prodavača, a tužitelja po njegovom ovlaštenju, A.M., u spisu predmeta nema dokaza da je ovaj potonji imao suglasnost nadležnog tijela za zastupanje tužitelja sačinjenu u istoj formi koja vrijedi za Ugovor o prodaji),

i, u konačnom je i sam prvostepeni sud zaključio da je Ugovor o prodaji OPU broj 125/09 „apsolutno ništav prema odredbi člana 103. stav 1.“ preuzetog Zakona o obligacionim odnosima, a kako je vještačenjem utvrđeno da je tužitelj platio kupoprodajnu cijenu u iznosu od KM, te kako je prema odredbi člana 104. stav 1. istog Zakona svaka ugovorna strana dužna vratiti ono što je po osnovu apsolutno ništavog ugovora primila,

prvostepeni sud je obvezao tuženog vratiti tužitelju kupoprodajnu cijenu, obzirom da je zaključio da je sporazum o prebijanju međusobnih potraživanja iz gore pomenutog Zapisnika o usaglašavanju prava i obaveza od 31.01.2015. godine protivan zakonima kako Republike Srbije (Zakonu o obavljanju plaćanja pravnih lica, preduzetnika i fizičkih lica Republike Srbije iz 2015. godine), tako i Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (Zakonu o finansijskom poslovanju) kojima je propisano da pravne osobe i poduzetnici mogu međusobne obveze plaćati prebijanjem, samo pod uvjetom da njihovi računi u trenutku plaćanja nisu blokirani, odnosno da nema evidentiranih a neizmirenih dospjelih obveza po osnovu prinudne naplate (pravni prednik tuženog je još 19.11.2013. godine zbog blokade računa na zahtjev Narodne banke Srbije izbrisan iz Registra privrednih subjekata, a zbog insolventnosti, odnosno blokiranih računa duže od 60 dana prije 01.12.2015. godine, nad tužiteljem je sutradan 01.12.2015. godine otvoren stečaj) i da se stoga ne može pružiti pravna zaštita sporazumu o prebijanju međusobnih potraživanja,

dok je odluku o troškovima parničnog postupka, prvostepeni sud utemeljio na odredbi člana 119. Zakona o parničnom postupku, s tim što umješaču nije priznao troškove.

Prvostepenu presudu umješač je pobijao u dijelu u kojem je odbijen njegov zahtjev za naknadu parničnih troškova, a drugostepeni sud je zauzeo stav da umješač ima pravo na naknadu troškova od protivne stranke ukoliko je stranka kojoj se pridružio uspjela u parnici, pa kako je tužitelj (stranka kojoj se pridružio) uspio u parnici, uvažio je žalbu umješača i obvezao tuženog da mu naknadi troškove parničnog postupka. Ovaj stav prihvaćen je i usvojen je i na sjednici građansko-privredno-upravnog odjeljenja Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine i uobličen kao Pravno shvaćanje sadržaja:

„Ukoliko stranka kojoj se umješač pridružio uspije u parnici tada umješač ima pravo zahtijevati da mu protivna stranka naknadi troškove parničnog postupka, o kojim troškovima sud odlučuje na opredjeljeni zahtjev umješača, a u okviru opštih pravila o naknadi troškova parničnog postupka.

Umješač se ne može obavezati da protivnoj stranci naknadi troškove parničnog postupka, ukoliko stranka kojoj se pridružio nije uspjela u parnici“.

S druge strane, tuženi nezadovoljan obvezom vraćanja kupoprodajne cijene, s ciljem opravdati valjanost Zapisnika o usaglašavanju međusobnih prava i obaveza od 30.11.2015. godine, prvostepenu presudu je pobijao iz svih razloga propisanih odredbom člana 317. Zakona o parničnom postupku, pa iako nije osporio da je Ugovor o prodaji ništav i čak je i sam jednako kao i tužitelj predložio donošenje presude kojom će se utvrditi da je ništav Ugovor o prodaji, upustio se u osporavanje razloga prvostepenog suda za ništavost i s tim u vezi, odnosno u vezi primjene odredbi Zakona o rješavanju sukoba zakona sa propisima drugih zemalja u određenim odnosima, prvi put u žalbi

postavio je pitanje stvarne nadležnosti suda i tek u žalbi (nakon što se upustio u raspravljanje o tužbenom zahtjevu) tvrdi da je njegovo prebivalište u K.1 (K.) u R.S., a prvi put u žalbi za njega „na strani Tužitelja upitno je postojanje aktivne legitimacije...“, jer je „predmetni ugovor stavljen van snage, te da su ... zaključili međusobno poravnanje obaveza“, da bi se prvi put u žalbi pozvao i na odredbe Zakona o stečaju, prinudnom poravnanju i likvidaciji u Brčko distriktu Bosne i Hercegovine („Službeni glasnik Brčko distrikta Bosne i Hercegovine“, broj 1/02) o pobijanju pravnih radnji stečajnog dužnika.

Drugostepeni sud je, ispitujući prvostepenu presudu u granicama žalbenih razloga i navoda, pravilno ocjenio da nisu osnovani istaknuti žalbeni razlozi i navodi kojima je tuženi pobijao prvostepenu presudu, dok je žalbu umješača kojom je pobijao prvostepenu presudu u dijelu kojim je odbijen njegov zahtjev za dosudu troškova parničnog postupka pravilno ocijenio osnovanom i obvezao tuženog umješaču naknaditi troškove parničnog postupka (stav drugostepenog suda da umješač ima pravo na naknadu troškova od protivne stranke ukoliko je stranka kojoj se pridružio uspjela u parnici, podržava i reviziono vijeće iz gore datih razloga).

Obrazloženje drugostepene presude sadrži odgovor na žalbene razloge i navode od odlučnog značaja, istina nije razmatran svaki žalbeni razlog i navod posebno, već je potvrđujući pravilnost i zakonitost prvostepene presude, drugostepeni sud ocijenio one žalbene razloge i navode koji su bitni s aspekta značenja predmeta spora (utvrđenje ništavnim Ugovora o prodaji i posljedicama ništavosti) i s tog aspekta se osvrnuo i na žalbene razloge i navode koji su prvi put istaknuti u žalbi, ocijenio ih je neosnovanim (i to kako prigovor stvarne nadležnosti Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine, tako i prigovor aktivne legitimacije).

Revizijom kroz oba revizona razloga tuženi, ponovo želeći dokazati i nepravilnost i nezakonitost nižestepenih presuda, istim argumentima i identičnim navodima kojima je kroz sva tri žalbena razloga pobijao prvostepenu presudu, pobija i drugostepenu presudu, s tim što smatra da drugostepeni sud nije odgovorio (da nije posvetio dovoljno pažnje) na žalbene prigovore (prvi put istaknute u žalbi) stvarne nadležnosti Osnovnog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine (da je za „ugovore koji se odnose na nepokretnosti isključivo mjerodavno pravo država na čijoj teritoriji su nepokretnosti“ i da je „za rješavanje ovih sporova stvarno i mjesno nadležan sud one zemlje na čijoj se teritoriji nepokretnost nalazi, odnosno gdje Tuženi ima ... prebivalište... a to je K.1...“) kao i aktivne i pasivne legitimacije (da je zakonski zastupnik tužitelja priznao njegovo - tuženikovo potraživanje u stečajnom postupku i nema pravni interes da „Ugovor koji je nesporno raskinut... u sudskom postupku utvrđuje ništavnim“, da je trebao u rokovima propisanim odredbama Zakona o stečaju, prinudnom poravnanju i likvidaciji i po odobrenju stečajnog sudije pobijati sporazum o kompenzaciji i nikako nije mogao tužbu podnijeti na zahtjev povjerilaca, a da je drugostepeni sud „dao aktivnu legitimaciju Tužitelju, vjerovatno rukovođen načelom da svako... u

svako doba može putem suda da traži da se utvrdi da je neki pravni posao ništav“). I, konačno tuženi zaključuje, da mu je „u postupku donošenja i donošenjem Presude“, drugostepeni sud „uskratio pravo na pravično suđenje i pravo na efikasan pravni lijek.“

Što se tiče navoda iznesenog u reviziji da je drugostepeni sud, „počinio... povredu materijalnog prava“ time što je umješaču „dao sva prava“ koja imaju stranke i dosudio mu troškove parničnog postupka, o neutemeljenosti tog navoda razlozi revizionog vijeća su gore izloženi i suglasni su citiranom pravnom shvaćanju građansko-privredno-upravnog odjeljenja Apelacionog suda Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

Takve, međutim, tvrdnje tuženog iznesene u reviziji, da drugostepeni sud „nije posvetio dovoljno pažnje“ njegovim prigovorima, odnosno da je potvrđivanjem prvostepene presude i prihvatanjem stavova prvostepenog suda „počinio bitnu povredu odredaba parničnog postupka“ kada je u pitanju prigovor stvarne nadležnosti, a zbog pogrešne ocjene nalaza vještaka ekonomske struke, pogrešnog zaključka „o manjkavosti saglasnosti nadzornog odbora Tužitelja za zaključenje predmetnog Ugovora“ i pogrešnog tumačenja Zapisnika o usaglašavanju međusobnih prava i obaveza od 30.11.2015. godine da je drugostepeni sud (a i prvostepeni sud) pogrešno primjenio odredbe Zakona o rješavanju sukoba zakona sa propisima drugih zemalja u određenim odnosima i propustio primjeniti odredbu stava 2. člana 103. Zakona o obligacionim odnosima, kao i odredbe Zakona o stečaju, prinudnom poravnanju i likvidaciji o pobijanju pravnih radnji stečajnog dužnika, reviziono vijeće nije našlo osnovanim.

Naime, kada tuženi ne samo što nije osporio da je Ugovor o prodaji OPU broj 125/09 apsolutno ništav (da „ne osporava ni pravni osnov tužbe u pogledu“ tog dijela tužbenog zahtjeva), već je i sam u odgovoru na tužbu predložio da sud donese presudu sadržaja

„UTVRĐUJE SE DA JE NIŠTAV Ugovor o prodaji broj OPU-125/09...“ i bez obzira na protivljenje dijelu tužbenog zahtjeva za povrat kupoprodajne cijene, nije mogao spriječiti nastupanje posljedica ništavosti propisanih odredbom člana 104. Zakona o obligacionim odnosima.

Jer, odredbom člana 104. Zakona o obligacionim odnosima propisana je obveza svake ugovorne strane koja primi djelimično ili u cijelosti obvezu druge strane iz ništavog ugovora vratiti sve ono što je primila. To je opće temeljno načelo povratka u prijašnje stanje, koje proizilazi iz odredbe člana 103. Zakona o obligacionim odnosima da je ništav pravni posao zabranjen, pa kada je nešto u ispunjenju ništavog ugovora učinjeno, uspostavlja se stanje koje je bilo prije sklapanja ugovora.

Dakle, tužitelj, koji je na osnovi ništavog Ugovora o prodaji broj OPU-125/09, tuženiku isplatio kupoprodajnu cijenu u iznosu od ... KM, ima pravo

od tuženika zahtjevati da mu vrati isplaćenu cijenu, odnosno tuženik, koji je na osnovi takvog (ništavog) Ugovora o prodaji primio kupoprodajnu cijenu, obvezan je tužitelju vratiti je.

Kad je riječ o ništavom ugovoru, valja imati na umu da je odluka suda kojom utvrđuje ništavost deklaratornog karaktera, obzirom da ugovor nije ništav zato što ga je sud proglasio ništavim, već je zbog bitnih nedostataka ništav od samog početka (od njegova sklapanja) i prije nego što je sud utvrdio ništavost. Zato, tuženikova tvrdnja da je predmetni Ugovor o prodaji raskinut prije nego što je prvostepenom presudom utvrđeno da je ništav, odnosno prije nego što ga je prvostepeni sud proglasio ništavim (sve da je tako) nije zapreka da se naknadno utvrdi njegova ništavost, tim prije što se prema odredbi člana 110. Zakona o obligacionim odnosima „pravo na isticanje ništavosti ne gasi“ i u pravilu nije potrebno podnositi tužbu za proglašenje ugovora ništavim kada ništavost nastupa po samom zakonu, a isticanje ništavosti nije ograničeno nikakvim razlozima i istom tužbom može se postaviti sukladno zakonu i zahtjev za vraćanje onog što je primljeno.

U takvoj materijalnopravnoj situaciji: da je predmetni Ugovor o prodaji ništav od trenutka njegova sklapanja i sve da je raskinut da to nije zapreka da se naknadno utvrdi njegova ništavost, da se pod zainteresiranim osobama koje mogu tražiti da se utvrdi ništavost ugovora (znači i predmetnog) ponajprije smatraju ugovaratelji pa potom univerzalni sljednici, njihovi vjerovnici, a kad je riječ o pobijanju pravnih radnji stečajnog dužnika valja znati da se prema odredbi člana 63. Zakona o stečaju, prinudnom poravnanju i likvidaciji mogu pobijati samo punovažne pravne radnje koje je dužnik poduzeo u posljednjoj godini prije otvaranja stečajnog postupka (što znači da se ne mogu pobijati pravne radnje protivne zakonu, jer one od nastanka ne proizvode pravno dejstvo), da je dan uoči otvaranje stečaja nad tužiteljem sklopljen sporazum o prebijanju međusobnih potraživanja kada je tužitelj bio insolventan, a PTR D. (prodavac) brisan iz registra privrednih subjekata (iz zapisnika je razvidno da se prebijaju potraživanja PTR D. i tužitelja) i stoga protivan prisilnom propisu, da je kod ništavih ugovora temeljno načelo povratak u prijašnje stanje (obveza vraćanja primljenog temeljem ništavog ugovora), dakle, obzirom na naprijed izložena zakonska rješenja o ništavim ugovorima i posljedicama ništavosti, te imajući u vidu da se tuženi upustio u raspravljanje o tužbenom zahtjevu i da nije pružio dokaze da nove činjenice bez svoje krivice nije mogao iznijeti do zaključenja glavne rasprave, navodi i prigovori koje je istakao tužitelj u reviziji, reviziono vijeće drži da nisu od značaja za ocjenu pravilnosti i zakonitosti nižestepenih presuda, dok navodi kojima svoju ocjenu dokaza suprosvavlja sudskoj ocjeni budući da su činjeničnopravne naravi i činjenični zaključci drugačiji od činjeničnih zaključaka nižestepenih sudova ne mogu se iznositi u reviziji, radi čega nisu uzeti u razmatranje.

Prema tome, kako kod izloženog, po naloženju revizionog vijeća, činjenično stanje utvrđeno u obrazloženju prvostepene presude (da je tužitelj

na osnovi ništavog Ugovora OPU broj 1,25/09 isplatio kupoprodajnu cijenu tuženiku i da je tuženik nije vratio), koje se u ovoj fazi postupka mora respektirati, opravdava zaključak nižestepnih sudova o utemeljenosti tužbenog zahtjeva, uključujući i zahtjev za povrat kupoprodajne cijene, odnosno kako nižestepeni sudovi nisu povrijedili pravila od kojih ovisi osnovanost tužbenog zahtjeva, a kako je drugostepeni sud ocijenio one žalbene navode koji su bitni u odnosu na predmet spora i u korelaciji sa navodima tuženika o tužbenom zahtjevu, te kako drugostepeni sud nije počinio revizijom ukazane povrede odredaba parničnog postupka, niti su nižestepeni sudovi počinili procesne povrede na koje reviziono vijeće pazi po službenoj dužnosti i kako je tuženom omogućen pristup sudu i pravo na efektivan pravni lijek jer mu je jednako kao i tužitelju omogućeno da učestvuje u postupku, da predlaže i izvodi dokaze, da izjavljuje pravne lijekove o kojima je riješeno meritornim odlukama, dakle, kako nisu osnovani razlozi zbog kojih je tuženi izjavio reviziju, radi čega je valjalo reviziju odbiti kao neosnovanu na osnovu odredbe člana 357. Zakona o parničnom postupku Brčko distrikta Bosne i Hercegovine.

PREDSJEDNIK VIJEĆA

Damjan Kaurinović